НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА У БЕОГРАДУ

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

1.1. ДАТУМ И ОРГАН КОЈИ ЈЕ ИМЕНОВАО КОМИСИЈУ

Одлуком бр. 1821/1, донетом на седници одржаној дана 3. јула 2023. године, Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду образовало је Комисију за оцену докторске дисертације докторанда мср. **Милице Полетановић** под насловом **„Настава сродног јужнословенског језика као страног: словеначки језик у Србији”**, урађену под менторским руковођењем проф. др **Маје Ђукановић**.

1.2. САСТАВ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

1. ПРЕДСЕДНИК КОМИСИЈЕ
   Име и презиме: др Борко Ковачевић
   Звање: ванредни професор
   Ужа научна област: Општа лингвистика
   Датум избора у звање: 22. 11. 2022.
   Установа на којој је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду

2. ЧЛАН КОМИСИЈЕ
   Име и презиме: др Весна Крајишник
   Звање: ванредни професор
   Ужа научна област: Српски језик
   Датум избора у звање: 13. 06. 2022.
   Установа на којој је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду

3. ЧЛАН КОМИСИЈЕ
   Име и презиме: др Жељко Марковић
   Звање: ванредни професор
   Ужа научна област: Српски језик и лингвистика
   Датум избора у звање: 02. 03. 2017.
   Установа на којој је запослен: Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име (име једног родитеља) презиме:	Милица (Љубан) Полетановић
Датум и место рођења:	5. јун 1987. Врбас
Наслов мастер рада:	Правописни принципи у словеначком и српском језику
Датум одбране мастер рада:	06. октобар 2011.
Установа где је одбрањен мастер рад:	Филолошки факултет Универзитета у Београду
Научна област из које је стечено академско звање мастера:	Јужнословенски језици - словеначки језик

III СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА који су објављени или прихваћени за објављивање у оквиру рада на докторској дисертацији

1. Полетановић, М. (2014). *Slovenščina brez meja, učbenik za samostojno učenje z rešitvami*. Београд. Intra net Communication.
2. Полетановић, М. (2015). *Правописни принципи у словеначком и српском језику*. Из: *Slovenika I* (пп. 27-34). Београд: Национални савет словеначке националне мањине.
3. Poletanović, M., Vitaz, M. (2019). *Data-Driven Learning: The Serbian Case*. EL.LE. Digital Publishing (пп. 409-422). Edizioni Ca`Forscari. Universita Ca`Forscari Venezia.
4. Полетановић, М. (2020). „Анализа најчешћих грешака у словеначком језику као страном“. *Примењена лингвистика* 21: 45-59.
5. Полетановић, М. (2020). *Osobenosti udžbenika srodnog jezika kao stranog na primeru udžbenika za slovenački jezik kao strani*. Beograd. Slovenika VI (пп 99-113). Београд: Национални савет словеначке националне мањине, Филолошки факултет.

IV НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Настава сродног јужнословенског језика као страног: словеначки језик у Србији

V ПРЕДМЕТ И ЦИЉ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Предмет истраживања ове докторске дисертације јесу особености наставе словеначког као сродног страног језика у Србији. Кандидаткиња у свом истраживању полази од статуса словеначког језика у Србији, најпре у периоду заједничке државе па све до данашњих дана, истражујући специфичности у усвајању словеначког као сродног, јужнословенског језика у контексту ареалне, структурне и културолошке блискости два језика. Истраживање је даље усмерено на анализу најфреквентнијих грешака у учењу словеначког на сва три језичка нивоа (основни А1-А2, средњи Б1-Б2, највиши Ц1-Ц2) код говорника којима је српски језик матерњи или први. Како се процес подучавања сродних страних језика у извесној мери разликује од приступа настави страних језика који међусобно нису блиски по пореклу и структури, истраживање обухвата анализу оних елемената у процесу наставе словеначког језика за говорнике којима је први, односно матерњи језик српски, који се донекле разликују од наставе словеначког језика као страног за говорнике који потичу из других културно-језичких окружења.

VI ОСНОВНЕ ХИПОТЕЗЕ ИСТРАЖИВАЊА ДИСЕРТАЦИЈЕ

У дисертацији се полази од претпоставке да то што су српски и словеначки језик сродни јужнословенски језици који имају значајна преклапања у својим граматичким системима, али и одређене дистинкције на фонетском, морфолошком и семантичком нивоу, отежава усвајање словеначког језика као страног за говорнике сродног јужнословенског, односно српског, језика. Овај став се заснива на резултатима досадашњих истраживања, доступних у научној и стручној литератури, која је анализирана и представљена у одговарајућим поглављима докторске дисертације.

Полазне хипотезе овог истраживања су следеће:

- језичка сродност само привидно утиче на став да ће усвајање словеначког као другог/страног језика тећи брже, лакше и успешније, а без јасног увида да управо иза наличја те сродности долази до бројних негативних језичких преноса (интерференције),
- постоје групе грешака заједничке свим ученицима чији је први/матерњи језик српски (на фонетском, морфолошком и семантичком нивоу),
- фонетика је најтеже савладива област у усвајању језика, посебно код правилног акцентовања истих/сличних речи присутних у оба јужнословенска језика, као и код правилног изговора словеначких графема, првенствено: *o, e, l, v, lj, nj*.

Кандидаткиња наводи да ће током процеса истраживања бити уочене и издвојене грешке које се јављају у процесу усвајања словеначког језика код говорника којима је српски први односно матерњи језик, након тога ће бити утврђена типологија тих грешака и биће дефинисани разлози због којих до њих најчешће долази.

VII КРАТАК ОПИС САДРЖАЈА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација је уређена према *Упутству о облику и садржају докторске дисертације* и обухвата укупно двеста двадесет и четири стране, од чега је основни текст представљен на сто деведесет и осам страна.

Дисертација се састоји од шест поглавља, којима следи списак цитиране литературе, биографија аутора и обавезни прилози.

У првом поглављу дисертације кандидатиња у оквиру уводних разматрања представља предмет и циљ истраживања, хипотезе и очекиване резултате, план рада и методе истраживања, корпус на којем су извршене анализе као и структуру испитаника.

У наставку рада представљен је теоријски оквир контрастивне анализе, као и преглед најзначајније литературе и радова о процесима усвајања језика, с тим што је посебна пажња посвећена прегледу литературе која се односи на усвајање сродних језика. У овом поглављу првенствено се разматрају појмови везани за усвајање страног језика, као што су грешка и омашка, међујезик, фосилизација и интерференција. У оквиру описа структуре два сродна јужнословенска језика, српског и словеначког, кандидаткиња анализира и контрастира два језичка система на фонетском, морфолошком и семантичком плану, а у том опису користи емпиријски и контрастивни метод. У посебном потпоглављу кандидаткиња представља основе развоја словеначког књижевног језика и његове контакте са српским језиком у контексту заједничког јужнословенског окружења.

Треће поглавље докторске дисертације Милице Полетановић обухвата преглед развоја словенистике у Србији, у периоду када су ова два народа припадала истој држави, пре и после Другог светског рата, а затим је представљен положај словеначког језика у Србији у периоду након осамостаљења Словеније 1991. године. Кандидаткиња у овом поглављу наглашава да је за сам процес наставе словеначког језика као страног у Србији од великог значаја чињеница да ова два језика одликује сличност не само у граматичком систему и лексици, него и постојање паралела у културно-историјском развоју ова два народа. Зато се на почетку дисертације

посвећује пажња теоријском оквиру контрастивне анализе, јер, како кандидаткиња наводи, а и како проистиче из лингвистичких теорија, особа која је у процесу учења било ког страног језика, првенствену пажњу усмерава на поређење матерњег језика и новог језика који усваја. У овом контексту, у оквиру разматрања познавања словеначке културе код ученика којима је први језик српски, у дисертацији следи преглед језичких и најзначајнијих културних контаката између Словеније и Србије, посебно у периоду постојања заједничке државе, дакле између 1918. и 1991. године. Следи осврт на језичке компетенције према Заједничком европском оквиру за живе језике, где су концизније приказани квалитативни аспекти употребе језика, осмишљени за вредновање језичких способности ученика, а који се примењују у анализираном процесу учења словеначког као сродног страног језика у Србији.

Најобимније поглавље дисертације носи наслов *Особености у настави словеначког као другог/страног језика* и обухвата три потпоглавља: *Фонетика*, *Морфологија* и *Лексика.* У овом делу дисертације кандидаткиња усмерава пажњу на оне елементе који за говорнике српског језика представљају тешкоћу при усвајању словеначког.

У потпоглављу под насловом *Фонетика* на сва три нивоу учења (основном средњем и високом) анализиране су тешкоће које се на фонетском нивоу у процесу усвајања правила изговора словеначког језика јављају код говорника којима је српски језик матерњи, а обухватају пре свега изговор словеначких графема *l, v, e, o, lj* и *nj.* Кандидаткиња наводи да се као најчешћи проблем у области фонетике могу издвојити грешке у акцентовању међујезичких хомонима односно хомографа и овој проблематици посвећује посебну пажњу.

Најобимније поглавље посвећено је усвајању правила из области морфологије. После описа грађе на којој је вршена анализа грешака, у дисертацији се разматрају тешкоће које ученици чији је први језик српски имају у процесу усвајања словеначког језика у области граматичких категорија броја, рода и падежа.

У оквиру граматичке категорије броја кандидаткиња посебну пажњу посвећује двојини, а у оквиру процеса усвајања граматичке категорије рода, пажња је усмерена на такозване „лажне пријатеље“, односно међујезичке хомониме и хомографе. Разматрајући грешке у процесу усвајања словеначког језика у оквиру граматичке категорије падежа, кандидаткиња наводи да се у грађи издвајају грешке које ученици праве градећи вокатив, акузатив, инструментал и локатив.

У наставку овог обимног поглавља, представљени су резултати анализе грешака које праве ученици чији је први језик српски у процесу учења словеначког језика, и то у области компарације придева, употребе бројева, заменица (пре свега личних и односних заменица), као и код грађења глаголских времена и облика. У оквиру петог поглавља налази се и потпоглавље *Лексика* у којем кандидаткиња анализира разумевање и употребу словеначких фраза и израза, међујезичких хомонима и фразема код ученика чији је први језик српски.

Идентификација и систематизација грешака које у процесу усвајања словеначког као сродног страног језика праве ученици чији је први језик српски, урађена је за потребе дисертације на основу поређења записаних форми са формама српског стандардног језика, са посебним освртом на језичку интерференцију. Резултате анализе грешака код изворних говорника српског језика приликом усвајања словеначког језика као сродног, у овом делу рада Милица Полетановић сумира према језичким нивоима, учесталости њиховог појављивања и граматичким категоријама. У дисертацији је посебна пажња посвећена језичкој интерференцији, која отежава усвајање језика у оквиру све четири језичке компетенције – слушању, читању, говорењу и писању – иако ученици, како наводи кандидаткиња, на почетку процеса учења сматрају да ће им структурна и лексичка блискост ова два језика олакшати усвајање.

На самом крају дисертације налази се преглед литературе која је коришћена приликом израде овог рада. Представљајући структуру рада кандидаткиња је показала да познаје принципе извођења научног истраживања и израде научног рада.

VIII ОСТВАРЕНИ РЕЗУЛТАТИ И НАУЧНИ ДОПРИНОС ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација Милице Полетановић се својим предметом и циљем истраживања, методолошким поступцима, грађом и налазима, издваја као прва обимнија студија посвећена проблематици усвајања словеначког језика као сродног јужнословенског језика за ученике чији је први језик српски. Рад има чврсту и логичну структуру, урађен је савесно, сходно захтевима израде научног рада. Кандидаткиња је радећи на овој дисертацији показала одлично познавање релевантне литературе, као и способност за критичку процену у литератури наведених ставова и закључака.

Полазећи од констатације да је у периоду када су словеначки и српски народ били део исте државе убрзано расла потреба за дубљим познавањем словеначког језика и културе, и то не само код студената филолошких усмерења, него и код других заинтересованих који би желели да овладају словеначким језиком као страним, Милица Полетановић представља историјат наставе словеначког језика у Србији. Наводи да се словеначки језик у овом раздобљу изучавао као изборни предмет на две катедре Филолошког факултета у Београду, на Катедри за српски језик и јужнословенске језике, те на Катедри за српску књижевност и југословенску књижевност, а у наставку представља четворогодишње студије словенистике на Универзитету у Београду које су први пут уведене 2006. године. Од уласка Словеније у Европску унију и њеног привредног раста, у претходне три деценије приметан је пораст броја заинтересованих за учење словеначког језика и полагање испита из знања словеначког језика као страног. Зато се, у циљу побољшања и осавремењавања наставе словеначког језика као страног у Србији, сви нивои учења прилагођавају смерницама датим у приручнику Заједнички европски оквир за живе језике: учење, настава, оцењивање, а као један од најважнијих циљева који се наводи у овом приручнику истиче се охрабривање и предавача и ученика да у наставном процесу иду ка олакшавању размене информација на релацији предавач – ученик, ка уједначавању начина учења језика и система оцењивања стечених знања, као и да се учење страног језика базира пре свега на усвајању функционалног језика, без превеликог удубљивања у теоретска објашњења, наравно, када је реч о ученицима који нису филолози по образовању. Истраживање за потребе израде ове дисертације обављено је на резултатима добијеним од испитаника који се уклапају у овај оквир, односно који нису филолози.

Милица Полетановић у својој докторској дисертацији наводи да проблематика усвајања сродних страних језика, и утврђивање специфичности у наставном процесу у односу на наставу других страних језика, привлаче све већу пажњу стручњака. За потребе свог истраживања анализирала је особености у настави словеначког језика за говорнике којима је матерњи, односно први језик српски, одредивши који сегменти представљају највећу тешкоћу за ученике. Кандидаткиња је анализу извршила на грађи прикупљеној на течајевима намењеним одраслим ученицима, а резултати су разврстани у три целине, и то грешке које ученици праве током усвајања наставних јединица из области фонетике, морфологије и лексике.

У области фонетике, највише грешака је забележено на основном нивоу учења, где ученици греше приликом изговора графема: *o, e, l, v, lj, nj*, као и код одређивања места акцента у словеначком језику. Посебан проблем за ученике представља правилан изговор потпуних међујезичких хомонима, односно хомографа. Графемска сличност ова два јужнословенска језика није подударна са фонетском/акценатском, тако да превиђање овог правила проузрокује грешке у процесу усвајања језика. Резултати показују да ученици видно занемарују важност правилног изговора и теже да на штету правилног изговора науче што више речи, у уверењу да ће реализовати споразумевање без обзира на неправилну акцентуацију и неправилан изговор појединих графема. Из анализиране грађе даље проистиче да фонетици, односно језичким вежбама из те области треба поклонити велику пажњу у процесу усвајања словеначког језика као страног. Ова област се показала као најтеже савладива за ученике којима је српски језик први односно матерњи. Сличност између словеначког и српског језика у почетку донекле олакшава комуникацију, међутим, како се види из анализиране грађе, на вишим нивоима учења, ова сличност у ствари представља проблем, јер ученици тешко или уопште не исправљају оне грешке у акцентуацији и изговору које потичу из нижих нивоа. Због тога, како закључује кандидаткиња, за отклањање грешака на вишим нивоима треба применити различите методе, пре свега артикулацијску и методу језичке лабораторије, чијим се комбинацијама постижу бољи фонетски резултати. Како би се ученицима омогућило да што ефикасније овладају овом облашћу, треба планирати израду приручника и уџбеника са богатим аудио материјалом, у којима би упоредно били представљени фонетски системи српског и словеначког језика.

Резултати анализе прикупљене грађе у области морфологије показују да се тешкоће у усвајању словеначког језика као сродног страног језика за говорнике српског језика могу сврстати у следеће

целине: граматичка категорија броја и рода, грађење и употреба правилних облика падежа, компарације придева, употреба бројева, грађење и употреба заменица, те грађење глаголских времена и облика. У процесу учења словеначког језика ученици којима је матерњи језик српски, у оквиру граматичке категорији броја највише греше код употребе двојине и код употребе облика pluralia tantum. Резултати до којих је кандидаткиња дошла у оквиру истраживања за потребе израде дисертације показују да у оквиру граматичке категорије рода ученици најчешће греше код оних лексема које су у два језика исте или веома сличне, а имају различит род. У области граматичке категорије падежа, ученици најчешће греше употребљавајући акузатив уместо генитива иза негације у словеначком језику. Приметна је и тенденција да формирају вокатив који у словеначком језику не постоји, уместо да у одговарајућој позицији према правилу употребе номинатив. За ученике словеначког језика као страног, којима је први језик српски, карактеристично је да у акузативу једнине именица женског рода уместо правилног наставка у словеначком језику *-o* користе наставак за акузатив именица женског рода у српском језику *-у*. Из грађе се види и да су честе су грешке које ученици праве у словеначком језику код употребе предлога *s/z* у инструменталу, неправилне употребе локатива множине сва три рода, као и придевских наставака за локатив једнине женског и мушког рода у словеначком језику. У оквиру придевских речи, у које према словеначким граматикама спадају придеви, бројеви и придевске заменице, ученицима словеначког језика као страног тешкоћу представља двојак начин грађења компаратива придева у словеначком језику. Посебан изазов представља записивање и изговор основних бројева те њихова деклинација. Заменице у словеначком језику, и именичке и придевске, представљају тешкоћу у усвајању словеначког језика за говорнике српског. У анализираној грађи, прикупљеној за потребе дисертације, издвајају се грешке код употребе личних заменица за двојину и прво лице множине женског рода, с обзиром на то да ови облици не постоје у српском језику и нису познати ученицима, затим неправилна употреба личних заменица за друго и треће лице множине женског рода, као и за треће лице једнине женског рода. У прикупљеној грађи се издвајају и облици односних заменица *kar* и *ki/kateri*. Односна заменица *kar* може имати разнолика значења у словеначком језику, тако да њено разумевање не представља проблем за говорнике српског језика, али њено правилно коришћење у самосталном продуковању писаних и говорених текстова остаје проблематично чак и на највишем нивоу учења. Поред овога, наводи кандидаткиња, и облици односне заменице *ki/kateri* представљају тешкоћу у усвајању словеначког језика за говорнике српског, јер у њиховом матерњем језику овакве алтернације нема. У глаголском систему, како се види из анализиране грађе, појављују се грешке приликом употребе презентских наставака за двојину, презентске основе за прво лице множине, одричног облика глагола бити у словеначком језику, правилног грађења перфеката и крњег перфекта, употребе футура глагола бити, употребе инфинитива и императива. Већина оваквих грешака настаје као последица интерференције два сродна језика и отклањању оваквих типова грешака треба посветити велику пажњу на самом почетку учења језика.

Кандидаткиња пореди грешке које ученици праве на сва три нивоа учења и закључује да на основном нивоу ученици употребљавају једноставије граматичке облике и контролишу продукцију говора, избегавајући сложене конструкције, а забележен је и велики број грешака насталих као последица интерференције. На средњем нивоу је приметна употреба падешких и глаголских наставака из српског језика које ученик додаје на основу из словеначког језика, али на овом, средњем, нивоу ученик је у стању да своје грешке исправи. На високом нивоу грешке су ређе, ученик их је свестан и грешке исправља.

Сличности на лексичком нивоу код два јужнословенска језика, српског и словеначког, у почетном процесу учења показују се као предност, али истовремено представљају и скривену тешкоћу. Наиме, веома често се дешава да уечници не проверавају значење одређене речи или израза, сматрајући да га разумеју, односно користе српске лексеме мислећи да су словеначке. Међу чешћим проблемима при правилној употреби лексике, који су евидентирани у анализи прикупљене грађе, издвајају се: директни преводи израза, међујезичка хомонимија и преводи фраза. Директни преводи израза су најфреквентнији на почетном нивоу учења словеначког, а

нешто ређе и на средњем. Услед недовољног владања лексиком у почетним фазама учења често долази до грешака приликом превода где ученици преводе реч по реч – онако како је у њиховом матерњем језику, тј. у српском. Фраземи се према Заједничком европском оквиру за живе језике сврставају на средњи и виши ниво учења страних језика, а овладавање фраземима спада у сложенији и комплекснији део усвајања лексике страног језика. Код сродних језика, фраземи су привидно једноставнији за усвајање, али управо тај привид компликује целовитост сложене слике, јер неки фраземи имају потпуну док други имају нулту еквивалентност.

У дисертацији је дат преглед најучесталијих препрека и тешкоћа на које наилазе ученици словеначког као страног језика, а поређењем српског – језика који је ученицима први, односно матерњи, и циљаног – словеначког, кроз сагледавање и дефинисање сличности и разлика омогућава се предвиђање у којим ће се областима појавити тешкоће у процесу учења и усвајања језика. Поређењем ова два сродна, јужнословенска језика на фонетском, морфолошком и лексичком нивоу у раду су истакнуте њихове структурне разлике.

Иако се сличност српског и словеначког језика у почетним фазама чини као олакшица, показало се да у каснијим етапама она представља извор највећег броја грешака, а резултати анализа до којих се дошло у истраживању спроведеном за потребе овог рада, недвосмислено указују на то да је извор највећег броја грешака у процесу учења словеначког језика као страног код ученика чији је први језик српски - језичка интерференција. Управо сродност, која представља само привидну почетну олакшицу, изискују посебну пажњу, и од самог почетка усвајања језика треба исправљати неправилности у фонетици, морфологији, семантици. Сличност и привидна идентичност у фонетици извор су великог броја неправилности које ученици чији је матерњи језик српски праве претежно на почетном и средњем нивоу учења словеначког језика као страног. У области морфологија посебну пажњу треба посветити правилној употреби двојине, правилној употреби падежних наставака у словеначком језику као и избегавању дословног преношења морфолошких структура из матерњег у циљани језик.

Милица Полетановић у својој дисертацији потврђује све три полазне хипотезе, издваја најфреквентније грешке и дефинише разлоге због којих до њих најчешће долази. Закључује да управо сродност српског и словеначког језика представља највећу сметњу у процесу усвајања словеначког језика као страног за ученике чији је први језик српски.

IX ПРОВЕРА ОРИГИНАЛНОСТИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

На основу *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду* и налаза у извештају из програма *иТхентицате*, којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације „Настава сродног јужнословенског језика као страног: словеначки језик у Србији”, ауторке Милице Љ. Полетановић, констатовано је да утврђено подударање текста износи 16%.

Овај степен подударности последица је у највећој мери (4%) подударања са пријавом теме докторске дисертације кандидата. Сва појединачна поклапања из друга 93 извора износе укупно 12% и односе се на навођење референци у тексту, опште наслове и поднаслове, опште одреднице и садржаје заједничке за све дисертације, термине из области упоредне граматике словеначког и српског језика, као и друга општа места. Поштована су академска правила цитирања и у потпуности је потврђена оригиналност дисертације, што је у складу са Чланом 9. Правилника.

На основу изнетог, а у складу са ставом 2 Члана 8. *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду*, извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

X ЗАКЉУЧАК И ПРЕДЛОГ

Комисија за оцену докторске дисертације констатује да је дисертација „Настава сродног јужнословенског језика као страног: словеначки језик у Србији“ кандидата Милице Љ. Полетановић оригинално и самостално научно дело и да су се стекли услови за њену јавну одбрану.

Комисија стога предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да прихвати с позитивном оценом Извештај о оцени докторске дисертације под насловом „Настава сродног јужнословенског језика као страног: словеначки језик у Србији“, коју је урадила кандидат Милица Љ. Полетановић под менторством др Маје Ђукановић и да је, у складу са прописима, упути Већу научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду на разматрање.

Београд, 12. јул 2023.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

1. _____
др Весна Крајишник
члан комисије

2. _____
др Борко Ковачевић
члан комисије

3. _____
др Жељко Марковић
члан Комисије